

Arrest

nr. 283 006 van 11 januari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DUPON
Vijfstraten 57
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigd van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juli 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DUPON, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2021 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij via Italië de Europese Unie op illegale wijze is binnengekomen. Op 27 januari 2022 werden de Italiaanse autoriteiten verzocht de verzoekende partij over te nemen. Wegens het uitblijven van een antwoord van de Italiaanse autoriteiten werden zij op 27 maart 2022 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

1.3. Op 1 juli 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: H. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: X

geboorteplaats: Astia

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) en 18(1)a van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H., H. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn bood zich op 30.11.2021 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende op dezelfde dag formeel zijn verzoek in. Hij kon op dat moment geen identiteits- en/of reisdocumenten voorleggen.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege onregelmatige binnenkomst werden geregistreerd in Italië op 03.11.2021

Op 27.01.2022 werden de Italiaanse en Luxemburgse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen onder de bepalingen van Verordening 604/2013. Luxemburg liet ons weten niet verantwoordelijk te zijn gezien zijn een akkoord voor overname konden bereiken met Italië. Het verzoek aan de Italiaanse instanties werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van 2 maanden beantwoord, waaruit volgt dat Italië met toepassing van artikel 22(7) op 27.03.2022 de verantwoordelijke lidstaat werd. De Italiaanse instanties werden op 01.07.2022 hiervan in kennis gesteld.

De betrokkene werd gehoord op 26.01.2022. Hij stelt dat hij gehuwd is en 6 kinderen heeft, allen verblijvend in Afghanistan. Verder stelt betrokkene geen familie in België of andere lidstaten te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene stelt Afghanistan op 14.08.2021 verlaten te hebben en via Iran en Pakistan naar Turkije te zijn gereisd. Hij stelt in Turkije te zijn gearriveerd op 01.10.2021 en na een verblijf van een maand per boot naar Italië te zijn gereisd met datum van binnenkomst 03.11.2021. Betrokkene verbleef 10 dagen in quarantaine. Tot slot reisde betrokkene via Frankrijk naar België waar hij arriveerde op 20.11.2021

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 ("Ghezelbash") stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 13(1) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat berust. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Dat de betrokkene op onregelmatige wijze de grens van een lidstaat overschreed werd aangetoond door een resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek. De illegale grensoverschrijding vond plaats op 03.11.2021 wat te rekenen vanaf het indienen van zijn verzoek minder dan 12 maanden geleden is. Italië werd conform artikel 22(7) verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek en is derhalve met toepassing van artikel 18(1)a van Verordening 604/2013 verplicht de betrokkene terug te nemen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Italië toekomt.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene stelt een verzoek ingediend te hebben in België omdat hij onderweg mensen heeft ontmoet die hem aangeraden hebben om een verzoek in België in te dienen. Hij stelt dat vluchtelingen naar school mogen gaan. Hij stelt niet terug naar Italië te willen gaan omdat ze in Italië geen respect hebben voor de vluchtelingen en hij bloot gesteld zal worden aan druggebruik. Hij stelt verder zijn familie te willen helpen en dat er in Italië geen werk is.

De toepassing van Verordening 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het enkele feit dat de betrokkene niet terug wil naar Italië vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betreffende de opmerking dat er geen werk is in Italië wensen we te benadrukken dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70: “The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...”.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië dat de situatie van onder meer verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof stelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2013, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in de arresten in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers om internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Het EHRM oordeelde verder dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat op zich geen inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het bovenvermelde arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013 (§ 70: “The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one’s economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...”).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 27.01.2022 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Italiaanse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd tot verblijf in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het indienen van een asielerzoek impliceert niet automatisch dat de betrokkene een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het in juni 2021 geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Caterina Bove en Maria Cristina Romano, “Asylum Information Database - Country Report : Italy – 2021 Update”, laatste update op 20.05.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://asylumineurope.org/wp->

content/uploads/2022/05/AIDA-IT_2021update.pdf), het rapport van "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12.12.2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/181212drmp_monitoring-report_en.pdf) en twee rapporten van "Swiss Refugee Council", "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/190508-italienasylsuchende-de.pdf) en "Reception conditions in Italy. Updated report on the situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees in Italy" (Bern, 21.01.2020, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/200121italien_aufnahmebedingungen-en.pdf).

Een verzoek om internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione"). Conform de wetgeving dient vanaf de registratie materiële opvang te worden verstrekt.

Het AIDA-rapport maakt melding van belemmeringen wat de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2020 and 2021", pagina 49). Deze belemmeringen kunnen bestaan uit een moeilijke toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte openingstijden (Campanië) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Sicilië, Campanië...). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd en pas na de formele registratie opvang wordt verstrekt. Het rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ook problematisch is voor personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic", pagina 79).

Het rapport van "Swiss Refugee Council" van januari 2020, dat de neerslag is van een bezoek van 09.09.2019 tot 14.09.2019, meldt dat er een verbetering is wat de eerste aanmelding betreft, maar dat er nog weken kunnen verstrijken tussen deze eerste stap en de tweede ("The waiting time until the first appointment (fotosegnalamento) seems to have decreased since the last report. On the other hand, the time gap between the fotosegnalamento and the verbalizzazione is still a problem, especially in big cities and can take weeks", pagina 24).

We wensen te benadrukken dat bovenvermelde omstandigheden reeds werden becommentarieerd in rapporten van "Asylum Information Database" ("Country Report : Italy – 2017 update", pagina 26 e.v.), van "Swiss Refugee Council" ("Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", augustus 2016, pagina's 23 en 24) en van "Swiss Refugee Council" en "Danish Refugee Council" ("Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017). Desalniettemin oordeelde het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) dat de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet kan worden vergeleken met die in Griekenland ten tijde van het arrest M.S.S. tegen Griekenland en België en de algemene toestand op het vlak van opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië overdrachten aan Italië niet in de weg staat (§19 : "The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Ali and Others v. Switzerland and Italy (dec.), no. 30474/14, § 33, 4 October 2016)"). Gelet op het feit dat de door de betrokkene aangevoerde omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM zijn we van oordeel dat deze niet kunnen worden gezien als strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het AIDA-rapport voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek ("Dublin returnees face different situations depending on whether they had applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and on whether the decision on their application by the Territorial Commission had already been taken", pagina 79). In geval de betrokkene reeds internationale bescherming vroeg in Italië en de behandeling van zijn verzoek vanwege zijn verdwijnen werd opgeschort kan de verzoeker vragen opnieuw te worden gehoord op voorwaarde dat nog geen 12 maanden verstreken sinds de opschorting (In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis

that the person is unreachable (irreperibile).⁴²³ He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a final decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure', pagina 79). We merken op dat dit in overeenstemming is met artikel 28 van Richtlijn 2013/32/EU van 26.06.2013.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In een antwoord aan de organisatie 'Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione' (ASGI) stelde het Ministerie van Binnenlandse Zaken in maart 2022 dat aan Italië overgedragen personen onder dezelfde voorwaarden als andere verzoekers toegang krijgen tot de opvangstructuren ('Replying on 3 March 2022 to the ASGI's information request, the Ministry of Interior informed that "Dublin returnees access the accommodation system at the same conditions than the other asylum seekers', pagina 77).

We merken op dat het AIDA-rapport stelt dat het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken in januari 2019 bepaalde dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen en reeds internationale bescherming vroegen in Italië door de bevoegde diensten van de prefecturen zullen worden overgebracht van de luchthaven van aankomst naar de provincie waar het verzoek werd ingediend ('The Ministry of Interior Circular of 14 January 2019 specified that Dublin returnees who had already applied for asylum prior to leaving Italy should be transferred by the competent Prefecture from the airport of arrival to the province where their application was lodged', pagina 77).

De auteurs merken op dat het Ministerie wel niet uitlegt hoe de prefecturen die overdracht dan concreet dienen te faciliteren en dat dit een potentieel obstakel kan vormen wat toegang tot de procedure betreft gezien de meeste overdrachten volgend op 'stilzwijgende' akkoorden via de luchthavens van Roma-Fiumicino of Milaan-Malpensa worden voltrokken ('The circular does not clarify how the prefectures should facilitate the transfer of the asylum seeker. This circumstance may externally expose the Dublin returnee to face, on its own, the obstacles placed in front of some Questure for the access to the asylum procedure', pagina 78)

Hieromtrent wensen we op te merken dat de Italiaanse instanties na aankondiging van een overdracht de mogelijkheid hebben een andere luchthaven van overdracht voor te stellen. Verder wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat op de grootste luchthavens bijstand wordt verleend aan overgedragen personen door coöperatieve organisaties te weten 'Cooperativa ITC' op de luchthaven van Roma-Fiumicino, 'Cooperativa Ballafon', op de luchthaven van Milaan-Malpensa en 'Marco Polo' op de luchthaven van Venetië (zie pagina's 78 en 79).

Ten slotte zijn we van oordeel dat de omstandigheid dat de betrokkene bij het opnieuw verkrijgen van toegang tot een opvangvoorzieningen moeilijkheden kan ondervinden, niet impliceert dat sprake is van ernstige tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers om internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen voor verzoekers zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza"). Dit netwerk wordt aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). Tweedelijnsopvang bestond uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato").

Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkte de toegang tot het SPRAR-netwerk dat werd omgedoopt tot SIPROIMI ('Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati') tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Hierdoor verdween de verbinding tussen beide netwerken en werden het de facto parallelle systemen.

Op 08.02.2021 deelden de Italiaanse instanties middels een circulaire mee dat door een decreet d.d. 21.10.2020 het SIPROIMI werd vervangen door een nieuw netwerk, te weten SAI ("Sistema di accoglienza e integrazione", een kopie van de circulaire wordt toegevoegd aan het administratief dossier). We benadrukken dat de Italiaanse instanties in deze circulaire uitdrukkelijk stellen dat deze structuur zal open staan voor verzoekers en derhalve een breuk betekent met het vorige beleid dat de

tweedelijnsopvang reserveerde voor begunstigen van internationale bescherming en niet begeleide minderjarigen (*"In particular, the new system introduces some significant changes in the Italian reception system. Above all, it provides the chance for asylum seekers to be hosted in the SAI system, including family groups so as to guarantee the protection of such a fundamental right as the family unity"*).

Het rapport van "Swiss Refugee Council" van januari 2020 stelt dat de omstandigheden in de CAS- en CARAcentra achteruit gingen ten gevolge van het "Salvini-decreet" (*"The conditions in the collective centres (former CARA and CAS) deteriorated significantly with the changes brought about by the Salvini Decree and the new Capitolato"*, pagina 44).

Volgens de Italiaanse wetgeving dienen de materiële opvangvoorzieningen en de aan verzoekers om internationale bescherming geboden diensten en voorzieningen bij een decreet van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te worden vastgesteld om zo een uniform niveau van opvang op het hele grondgebied te waarborgen, rekening houdende met de bijzonderheden van elk type van opvang. Het opvangdecreet voorziet in de controle van de opvangcentra door de prefectorale diensten, via de sociale diensten van de gemeenten. Op 24.02.2021 werd een nieuw decreet tot goedkeuring van de bestekken voor aanbestedingen (*"capitolato d'appalto"*) voor het verstrekken van opvang en voorzieningen aangenomen. In de nieuwe bestekken voor de aanbestedingen werden de gemiddelde voorziene kosten per persoon voor voorziene diensten en uitvoeringsvoorwaarden opgetrokken van 21 euro tot 28 euro (*"According to the new tender specification schemes (...) the average costs to be placed on the basis of the contract increased (for non-collective structures up to 50 places) from €21 of the old specifications to €28 of the current one"*, pagina 120). Het AIDA-rapport beoordeelt deze voorwaarden als ontoereikend om opvang te verstrekken die in meer dan enkel basisvoorzieningen voorziet en ziet hierin bevestigd dat weinig of geen belangstelling bestaat voor het bevorderen van meer kwalitatieve, kleinschalige opvangvoorzieningen.

Het AIDA-rapport stelt verder dat de voorzieningen in de CARA- en CAS-centra niet het niveau benaderen van die in kleinere centra of het SAI, maar geeft tevens aan dat de omstandigheden kunnen verschillen en afhankelijk zijn van de omvang van de structuur, de capaciteit en van het beheer (*"Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the occupancy rate, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre"*, pagina 138). Wat de CAS-centra betreft hangt volgens het AIDA-rapport het functioneren in grote mate af van de afspraken met de bevoegde instanties en het professionalisme van de betrokken organisaties (*"The functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved"*, pagina 138).

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM stelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de organisatie en het verstrekken van opvang en voorzieningen aan verzoekers om internationale bescherming in Italië zijn we gelet op het voorgaande van oordeel dat niet dient te worden besloten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden gesteld dat sprake is van systemische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en derhalve van een overdracht dient te worden afgezien.

Volgens het AIDA-rapport verbleven eind 2021 78.001 personen in Italiaanse opvangvoorzieningen tegenover 79.938 eind 2020 (*"At the end of 2021, the total number of asylum seekers and beneficiaries of international protection accommodated was 78,001 (including those in SAI)"*, pagina 128).

Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een dermate grote globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Verder merken we dat het EHRM in de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16) niettegenstaande de op dat ogenblik hoge instroom van immigranten in Italië en de daaruit volgende druk op het opvangnetwerk oordeelde dat de toestand van verzoekers om internationale bescherming in Italië niet gelijk stond met omstandigheden in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport bericht dat een aan Italië overgedragen persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang indien hij voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet (*"It should be noted that if returnees used to live in asylum seekers' reception centres before leaving Italy, they could encounter problems on their return in submitting a new accommodation request"*, pagina 79).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep (*"Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid"*, pagina 122).

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's (*"Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy"*, 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft casussen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, *'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland'*, d.d. 19.03.2017, §92-93).

We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport meldt dat begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en gezondheidszorg (*'Beneficiaries are entitled to the same treatment as Italian citizens with regard to employment, selfemployment, registration with professional associations, professional training, including refresher courses, onthe-job training and services provided by employment centres'*, pagina 218). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Betreffende de opmerking dat vluchtelingen in Italië geen respect krijgen, wensen we op te merken dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Italië had én heeft net als België en andere lidstaten af te rekenen met het COVID-19-virus. De betrokkene toont niet aan dat de Italiaanse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID 19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen of willen nakomen.

De betrokkene stelt tijdens zijn verhoor dd. 26.01.2022 dat hij last heeft van een depressie. Betrokkene maakt geen melding van een eventuele behandeling en reikt ook geen medische attesten aan. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Italië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Italiaanse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 22(7) en 18(1)a van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich aan toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Italiaanse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In principe was België ertoe gehouden op grond van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening verzoekende partij uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het terugnameverzoek over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt volgens de voormelde bepaling de verplichting voor Italië om verzoekende partij terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid van rechtswege over op België, tenzij verzoekende partij onderduikt zodat België de termijn tot 18 maanden kan verlengen (HvJ 25 oktober 2017, C-201/16, Shiri t. Oostenrijk, punten 30 en 34).

In casu hebben de Italiaanse autoriteiten niet gereageerd binnen de in artikel 25, §1 van de Dublin III-verordening bepaalde termijn zodat zij via tacit agreement verantwoordelijk worden geacht voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. De periode om verzoekende partij over te dragen aan Italië begint te lopen vanaf 27 maart 2022.

Uit artikel 29, 2 in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden liep tot en met 27 september 2022. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden, zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Echter, op 25 augustus 2022 nam de verwerende partij de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omdat verzoekende partij volgens de verwerende partij ondergedoken is. Het beroep tegen voormelde verlengingsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 282 508 van 23 december 2022.

Gelet op voorgaande moet aangenomen worden dat de overdrachtstermijn verlengd is tot 18 maanden en verzoekende partij bijgevolg nog steeds het voorwerp kan uitmaken van een overdracht omdat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het beschermingsverzoek nog niet van rechtswege is overgegaan naar België. Bijgevolg heeft verzoekende partij nog steeds belang bij de behandeling van de grond van haar beroep.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoekende partij nog een stuk voor waaruit blijkt dat verzoekende partij op 21 december 2022 het bestuur op de hoogte heeft gebracht van haar nieuwe gekozen woonplaats. De Raad moet vaststellen dat dit stuk dateert van na het treffen van de thans bestreden beslissing en de advocaat van verzoekende partij ook geenszins verduidelijkt welke invloed dit stuk kan hebben op de behandeling van onderhavig beroep. Voor zover de advocaat van verzoekende partij meent dat dit stuk van invloed kan zijn op het beroep inzake de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn wijst de Raad erop dat deze zienswijze niet kan gevolgd worden nu de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn niet het voorwerp is van onderhavig beroep en verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aangrijpen om stukken neer te leggen die bedoeld zijn voor een ander beroep. De neerlegging van het stuk in onderhavige procedure is niet dienstig.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ Enig middel afgeleid uit:

- *Artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden*
- *Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,*
- *Artikel 3 en 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen*
- *Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen.*
- *Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid;*

Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3.2. en 18(1) b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Italië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Covid 19 – sanitaire crisis

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat de sanitaire crisis, begonnen in maart dit jaar ten gevolge van de ontdekking en verspreiding van het Coronavirus Covid-19, nog steeds lopende is.

Hoewel er geen lockdown meer uitgevoerd worden, gelden er tal van sanitaire maatregelen waaronder een strikte beperking van de internationale verplaatsingen met behulp van het vliegtuig.

Het is in deze context dat de Italië wil de aanvrager niet terugnemen , sprak zijn wens voor herstel niet uit.

Bestreden beslissing rept hier geen woord over, hoewel dit element de overdracht in se onmogelijk maakt.

Bovendien dient verwerende partij uitdrukkelijke garanties aan te vragen en effectief te verkrijgen over de maatregelen die genomen worden in Italië ten aanzien van de Covid-19, zonder de welke (de garanties) de gezondheid en het leven van verzoeker in het gedrang komt en artikel 2 en 3 van het EVRM zou kunnen schenden.

b) Persoonlijke redenen voor het weigeren van een overdracht

b) Persoonlijke redenen voor het weigeren van een overdracht

- Kwetsbaar profiel

Verzoeker is gehuwd en heeft 6 kinderen .

Hij vluchtte de oorlog in Afghanistan.

- Onvrijwillig afgeven van vingerafdrukken en detentie in schending van de mensenrechten Hij betwist met kracht een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Italië . - Kwetsbaar profiel

Verzoeker vluchtte zijn land wegens de problemen met taliban.

Verzoeker werd gevangen genomen samen met andere migranten, opgestapeld zoals dieren, in een kleine, afgesloten ruimte, in duidelijke schending met artikel 3 EVRM, aangezien de behandeling als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Aangezien het verplicht is voor de administratieve overheden om de bestuurshandelingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren zodat: " De opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen";

Dat het in dit opzicht niet voldoende is om alleen naar het artikel van de wet te wijzen waarop de bestuurshandeling gebaseerd is. De feiten die er naartoe geleid hebben de wet toe te passen moeten ook vermeld worden. De juridische redenering van het bestuursorgaan moet worden blootgesteld zodat ze begrepen kan worden door de individu en door de rechter gecensureerd kan worden. (S.SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p.165) ;

Dat zodoende tegenpartij het beginsel van de zorgvuldigheid zoals het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven werd zonder een gepaste onderzoek naar alle elementen van de zaak die ter kennis waren van verwerende partij op het ogenblik dat zij een beslissing nam;

Men stelt met verbazing vast dat, hoewel verzoeker duidelijk aangaf de leefomstandigheden in Italië waar hij werd verhandeld, hier met geen woord over gerept wordt in de bestreden beslissing.

Verwerende partij beperkt zich tot het vermelden deze elementen, waardoor zij zich op een incorrecte feitenbevinding berust en alleszins het beginsel van nauwkeurigheid en zorgvuldigheid schendt, gezien deze informatie aan haar duidelijk werd gegeven.

Men dient te benadrukken dat verwerende partij op de hoogte was van al deze elementen, aangezien deze duidelijk vermeld werden tijdens het Dublin-verhoor.

« L'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue (...) » ;

(vrije vertaling : « de administratieve overheid blijft, ten titel van algemene verplichting tot formele motivering en van behoorlijk bestuur die op haar rusten, wanneer zij eender welke beslissing neemt, gehouden te statueren rekening houdend met alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht op het ogenblik dat zij statueert (...) ») (RVV, n°14727, §3.1.3) ;

Dat Uw Raad ook onderstreept heeft dat: "L'autorité administrative ne peut donner un ordre de quitter le territoire à un étranger, de manière automatique lorsqu'il existe des indications sérieuses et avérées d'une possible violation de l'article 3 ou 8 de la CEDH" (CCE 24.538, 13.03.2009) ;

Dat, door de persoonlijke elementen van dit dossier niet in aanmerking te nemen, het onbetwistbaar is dat tegenpartij de motiveringsplicht geschonden heeft en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden;

c) Het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat"

Dat, in toepassing van de Europese rechtspraak en de Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden aan een lidstaat waar hij het risico loopt op behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel in verband met de asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaatvluchtelingen.

Dat, in casu, Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van kandidaat-vluchtelingen en hun opvang; Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden; 1.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat het risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat het volgens het Hof niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest);

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft ;

Dat omwille van de tekortkomingen van Italië inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen ;

Dat verwerende partij de "Tarakhel rechtspraak" van het EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 4) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat het EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname – in casu Italië - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaïd./ Roemenië, 28 februari 2008, §128 – 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108 in fine) ;

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van het EHRM, geoordeeld heeft dat "Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak) ;

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enig nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Italië, en zonder enige waarborg van Italië m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Italië zou zijn, dat 'Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt' (bestreden beslissing, p. 3) ;

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd;

Dat verwerende partij de situatie in Italië van de alleenstaande mannen kandidaat-vluchtelingen en/of

Dublin returnees had moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande vrouwen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnees heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Italiaanse instanties met betrekking tot de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Italië niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

2.

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen – quod non – maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt; Dat verzoeker heeft benadrukt dat ze werd verhandeld en werd vastgehouden in onmenswaardige en vernederende omstandigheden, in schending met artikel 3 EVRM (zie foto's, stuk 3);

Dat het EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Roemenië, req. n° 16483/12, §128);

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer";

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

3.

Dat men ten sterkste betreurt dat verwerende partij slechts één bron vermeldt betreffende Italië waardoor de gegeven informatie onmogelijk geobjectiveerd kan worden en kan worden versterkt door het feit dat verschillende bronnen hetzelfde bevestigen;

Dat de verklaringen van verwerende partij betreffende de menswaardige opvangvoorzieningen in Italië bijgevolg niet overtuigen;

Wanneer men dit leest, is het geloofwaardig dat verzoeker simpelweg werd gevangen genomen zonder enige informatie te verkrijgen in verband met de asielaanvraag.

Dat verder het geciteerde rapport eveneens tal van mankementen vermeldt:

Dat het rapport dat uitgeleverd wordt door de verwerende partij zelf de aangehaalde structurele tekortkomingen in de Italiaanse opvangvoorzieningen bevestigen;

Dat, in toevoeging tot bovenstaande bevindingen, verzoekende partij verschillende artikels uit de media en andere betrouwbare bronnen uitlevert die de aangehaalde structurele tekortkomingen in het Dublin-systeem van Italië bevestigen en versterken en die de magere argumentering van verwerende partij (gebaseerd op één enkele bron) verweert:

- De behandeling van migranten door de autoriteiten

(...)

Gezien de veelvuldige elementen die worden aangehaald in huidig verzoekschrift die de enige bron neergelegd door verwerende partij volledig weerleggen, dient te worden besloten dat de analyse van verwerende partij gebrekkig en oppervlakkig is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

d) Schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem wordt genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie; Dat, bovendien, de beslissing materiële fouten bevat;"

3.2. In zoverre verzoekende partij de schending aanvoert van het *"Beginsel van behoorlijk bestuur"* wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt precies aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot de vermelding van artikel 6 van het EVRM maar geen uiteenzetting geeft over de manier waarop voormeld artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Het enig middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De Raad stelt vervolgens vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

In het kader van onderhavig beroep benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, F.G. v. Zweden en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), J. K. en anderen v. Zweden).

De Raad herhaalt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het ‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een

asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij wijst op de Covid-19 crisis en meent dat Italië haar daarom niet terug wil nemen zodat dit een overdracht onmogelijk maakt. Tevens is zij van oordeel dat de verwerende partij uitdrukkelijke garanties had moeten vragen aan Italië inzake de maatregelen genomen om de gezondheid niet in het gedrang te brengen.

3.8. Verzoekende partij kan vooreerst niet gevolgd worden dat het feit dat het *in casu* gaat om een *tacit agreement* daarmee is aangetoond dat de Italiaanse autoriteiten niet gereageerd hebben op het verzoek tot overname omdat zij de overname niet zouden willen omwille van de Covid-19 pandemie. De Raad wijst er daarbij ook op dat verzoekende partij met haar betoog volledig voorbijgaat aan het gegeven dat de overname gevraagd werd op 27 januari 2022 en de bestreden beslissing getroffen werd op 1 juli 2022. Er blijkt geenszins dat op dat moment de Covid-pandemie die trouwens de hele wereld heeft getroffen nog dermate kracht had dat een terugkeer naar Italië omwille van enige sanitaire maatregel onmogelijk was of is. Verder heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing er ook op gewezen:

“Italië had én heeft net als België en andere lidstaten af te rekenen met het COVID-19-virus. De betrokkene toont niet aan dat de Italiaanse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID 19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale bescherming of de opvang van verzoekers om internationale bescherming niet kunnen of willen nakomen.”

De Raad ziet gelet op voorgaande dan ook niet in waarom de verwerende partij bijkomende garanties zou moeten vragen aan Italië inzake de maatregelen die zij nemen om de gezondheid te vrijwaren, temeer verzoekende partij ook niet aantoonde dat een terugkeer naar Italië op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, laat staan nu, door enige sanitaire maatregel onmogelijk was/is. De verzoekende partij toont ook geenszins aan ziek te zijn en kan zelf de nodige voorzorgen nemen om niet besmet te geraken, zoals het dragen van een mondkapje. Indien zij toch besmet zou geraken toont zij alleszins niet aan dat zij in Italië niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar Italië omwille van de Covid-19 pandemie die de hele wereld heeft getroffen en die bovendien ondertussen danig in kracht heeft afgenomen een schending inhoudt van artikel 2 of 3 van het EVRM.

3.9. Waar verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel, blijkt dat verzoekende partij weliswaar als verzoeker om internationale bescherming in het algemeen een kwetsbaar profiel heeft, doch verder niet als extra kwetsbaar kan worden beschouwd. Volgens artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zijn de kwetsbare personen onder meer minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking. Verzoekende partij behoort niet tot een van deze categorieën als volwassen alleenstaande man. Zij verklaarde wel een echtgenote en kinderen te hebben, maar stelt eveneens dat gans haar gezin in Afghanistan verblijft. Zij valt aldus niet in de categorie van alleenstaande ouder met kinderen.

Haar betoog dat zij haar land ontvlucht is omwille van de taliban kadert in haar verzoek tot internationale bescherming waarvan is vastgesteld dat niet België, maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling ervan. Het komt verzoekende partij toe deze elementen te laten gelden ten aanzien van de Italiaanse autoriteiten.

3.10. Verder gaat de verzoekende partij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar zij *“met kracht (betwist) een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Italië.”*. In de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Italië maar wordt erop gewezen dat aangezien uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 3 november 2021 te Italië werden geregistreerd wegens onregelmatige binnenkomst Italië conform de in de bestreden beslissing vermelde bepalingen van de Dublin-III Verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij in België heeft ingediend.

3.11. Waar verzoekende partij betoogt dat zij in Italië gevangen genomen werd met andere migranten, opgestapeld zoals dieren in een kleine afgesloten ruimte, moet de Raad vaststellen dat verzoekende partij geenszins dergelijke verklaringen heeft afgelegd toen zij gehoord werd door het bestuur. Verzoekende partij betwist niet dat uit het gehoor van 26 januari 2022 blijkt dat zij slechts verklaarde dat Italië geen respect heeft voor vluchtelingen en zij aldaar zal worden blootgesteld aan druggebruik. Verder stelde zij dat in Italië geen werk is. Verzoekende partij maakt gelet op voorgaande niet aannemelijk dat zij op inhumane wijze door de Italiaanse autoriteiten werd vastgehouden. Immers mag van verzoekende partij verwacht worden dat indien zij wel op inhumane wijze werd vastgehouden, zij daar ook onmiddellijk melding van maakt wanneer zij bevraagd werd door het bestuur.

Met de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft afgelegd heeft de verwerende partij voorts rekening gehouden in de bestreden beslissing en erop gewezen dat het loutere feit dat de economische vooruitzichten in Italië minder zijn dan in België geen inbreuk vormt op artikel 3 EVRM waarbij verwezen wordt naar rechtspraak van het EHRM in die zin. Tevens heeft de verwerende partij gemotiveerd dat wat betreft de opmerking dat vluchtelingen in Italië geen respect krijgen, dient opgemerkt dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat leidt niet tot het besluit dat verzoekende partij na overdracht per definitie een met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. Verzoekende partij toont met haar betoog en waar zij verwijst naar een citaat over de toepassing van etnische filters de kennelijke onredelijkheid van deze stelling niet aan, temeer zij ook niet aantoonst dat – voor zover zij op discriminatoire, xenofobe of racistische wijze zou bejegend worden, de Italiaanse autoriteiten niet op gepaste wijze daartegen zouden optreden.

3.12. Verzoekende partij betoogt verder dat Italië te kampen heeft met structurele tekortkomingen in het Italiaanse asiel- en opvangsysteem.

Zij stelt dat zij omwille van de tekortkomingen inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen een reëel risico loopt om in een overbevolkt opvangcentrum te worden geplaatst waar zij geen privacy zal hebben, meer nog, dat de mogelijkheid bestaat dat zij zelfs geen plaats krijgt in een opvangcentrum wegens de overbevolking van de centra en de toenemende instroom, zodat zij het risico loopt op straat te eindigen.

3.13. De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij – met verwijzing naar bronnenmateriaal – op zeer uitvoerige wijze de Italiaanse opvangstructuren en de mogelijkheid van toegang daartoe besproken heeft in de bestreden beslissing. Zo heeft de verwerende partij gebruik gemaakt van:

- AIDA-rapport over Italië met laatste update op 20 mei 2022
- Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council rapport van 12 december 2018
- twee rapporten van Swiss Refugee Council van 8 mei 2019 en 21 januari 2020

Verzoekende partij is derhalve geenszins ernstig waar zij stelt dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van slechts één bron, dit nog daargelaten de vaststelling dat zelfs indien de verwerende partij slechts één bron zou gebruikt hebben, de verzoekende partij niet aantoonst waarom dit niet afdoende zou zijn, temeer zij niet aantoonst dat zo een bron onbetrouwbaar is omdat geen gebruik zou gemaakt zijn van andere bronnen of niet aan fact-checking zou doen, noch het gebruik van één bron verzoekende partij verhindert andersluidende bronnen bij te brengen zo zij meent dat de door de verwerende partij gebruikte informatie niet correct is.

Globaal stelt de verwerende partij vast dat het Italiaanse ministerie van binnenlandse zaken in maart 2022 te kennen heeft gegeven dat Dublin-terugkeerders onder dezelfde voorwaarden als andere verzoekers om internationale bescherming toegang krijgen tot de opvangstructuren. De verwerende partij wijst er verder op dat er eerste- en tweedelijnsopvang is. Op 21 oktober 2020 werd het SIPROIMI,

dat initieel de toegang tot het opvangnetwerk beperkte, vervangen door een nieuw netwerk, SAI hetgeen een structuur is dat openstaat voor verzoekers van internationale bescherming. Verder blijkt uit de gebruikte bronnen dat de kwaliteit van de voorzieningen in de opvangcentra variëren maar de verwerende partij stelt vast dat uit deze opmerkingen niet kan worden besloten dat de Italiaanse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en in die mate dat kan worden besloten dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de Dublin-III verordening. Verder blijkt dat het aantal personen die in de opvangvoorzieningen verblijven eind 2021 gedaald is tegenover eind 2020 zodat niet blijkt dat er sprake is van een dermate globale druk op het Italiaanse opvangnetwerk dat een overdracht naar Italië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. De verwerende partij stelt nog: *“Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, ‘Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland’, d.d. 19.03.2017, §92-93).”*

3.14. Waar verzoekende partij nogmaals benadrukt dat elke kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbaar profiel heeft benadrukt de Raad dat hoewel verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, zij niet zonder meer kan betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

3.15. Waar verzoekende partij nog stelt dat het *“geciteerde rapport”* waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing ook wijst op *“tal van mankementen”* gaat zij geheel voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waarbij na grondige analyse van de toonaangevende rapporten en de rechtspraak van het EHRM geoordeeld werd dat de tekortkomingen in het Italiaanse systeem niet van die orde zijn dat er sprake is van structurele tekortkomingen en dat niet is aangetoond dat verzoekende partij door een overdracht aan Italië een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zal ondergaan. Door louter op zeer algemene wijze te verwijzen naar de kanttekeningen in de door de verwerende partij gehanteerde informatie zonder *in concreto* in te gaan op de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan deze motivering.

3.16. Verzoekende partij voegt tenslotte citaten uit media maar de Raad wijst erop dat wat de citaten over de grenspolitie in Menton betreft dit geen betrekking heeft op verzoekende partij die als Dublin-terugkeerder overgedragen wordt aan Italië. Ook het citaat over de blokkade van humanitaire schepen heeft geen uitstaans met de situatie van verzoekende partij, net zomin als het citaat omtrent de Ocean Viking, de Sea-Eye en de Geo Barents. Evenmin heeft het citaat over tragedies op zee betrekking op de situatie waarin verzoekende partij zich als Dublin-terugkeerder naar Italië bevindt.

Verzoekende partij verwijst nog naar een bericht over het opvangcentrum Casa Suraya maar, naast het feit dat dit slechts gaat om één opvangcentrum en dit niets zegt over de ganse opvangstructuur in Italië, uit dit citaat evenmin kan blijken dat zelfs in Casa Suraya er sprake is van systematische tekortkomingen. Er worden wel opmerkingen geplaatst maar zoals reeds gezegd ontkent de verwerende partij ook niet dat er bij het opvangsysteem in Italië kanttekeningen kunnen worden geplaatst. Deze kanttekeningen laten evenwel niet toe vast te stellen dat er in het Italiaanse opvangsysteem sprake is van systematische tekortkomingen waardoor een overdracht naar Italië zou indruisen tegen artikel 3 EVRM. Verder blijkt uit het navolgende citaat in het verzoekschrift dat de Italiaanse overheid ingrijpt wanneer bepaalde normen niet worden gehaald.

Daarenboven wijst de Raad erop dat het EHRM op 27 mei 2021 in de zaak A.B. t. Finland, nr. 41100/19 nog geoordeeld heeft dat: “33. *The Court observes that it has already found that the situation in Italy for asylumseekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylumseekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115, and M.A.-M. and Others v. Finland (dec.), no. 32275/15, § 24, 4 October 2016*” (eigen vertaling: Het Hof wijst erop dat het reeds geoordeeld heeft dat de situatie in Italië voor verzoekers om internationale bescherming niet vergeleken kan worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de M.S.S. t. België uitspraak en dat de structuur en algehele situatie van opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf niet kan volstaan om alle overdrachten van verzoekers om internationale bescherming naar dat land te verhinderen (...)).

3.17. Alles in overweging genomen is de Raad van oordeel dat de verwerende partij na een zorgvuldig onderzoek van zowel de algemene situatie in Italië voor verzoekers van internationale bescherming, als van verzoekende partij haar individuele situatie niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat, ondanks enkele kritische opmerkingen in de gehanteerde informatie, niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij kon eveneens niet op kennelijk onredelijke wijze, noch op onzorgvuldige wijze besluiten dat er geen grond is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-verordening. De Raad acht de bestreden beslissing ook afdoende gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van de artikelen 3 of 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.18. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.19. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat bij haar de rechtmatige verwachting werd gewekt dat haar verzoek tot internationale bescherming in België zou worden behandeld.

3.20. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER